

De donkere wolk...

Het was een mooie zomerdag. Een hemelsblauwe hemel werd versierd met kleine wolkjes die traag voorbij gleden... Ze vormden grillige vormen of ook herkenbare figuren. Alleen een donkergrijze wolk bleef net voor de zon staan. "Toe, ga nu even opzij" vroeg de zon. "Ik denk er zelfs niet aan" antwoordde de wolk, "de mensen smeken om regen na al die dagen dat het snikheet was". Toen smeekte de zon om hulp "Help me, oude wijze tovenaar uit het woud" maar deze zei "De bomen hebben dorst, er is niet veel meer water in de vijvers, de bloemen hangen met hun kopjes naar beneden" en zweeg. "Mensen hebben zonlicht nodig" antwoordde de zon, "maar ook regen" sprak hij wijs. Dan vroeg de zon raad aan de donder "Mijn donderwolkjes komen aan" dreigde hij. Toen vormden zich stapelwolken die rond het grijze wolkje bleven staan. "Ik doorboor jullie met bliksemschichten" zei de zon nu boos. Een dreunende donderslag gaf teken dat het onderweder nu in volle hevigheid losbarstte... en nadien weer verdween. Er was water in overloed. De natuur leek nu zo fris, de zon gaf glans en licht en iedereen was blij. Maar! Plots overschaduwde het grijze wolkje terug de zon. Opnieuw vroeg de zon raad aan de tovenaar maar deze liet de beslissing over aan de donder. "Wacht" zei hij. Het donderde nu dat horen en zien verging "nu ben je werkelijk onredelijk en verwaand" sprak de donder. Het onweder was heftiger dan voorheen en het grijze wolkje?... Het werd opgeslorpt door een WOLKBRUK!... De volgende dag scheen de zon schitterder dan voorheen... de mensen genoten van een prachtig wolkenlandschap en zagen in het avondrood een allerliefste roze wolkje aan de horizon...